

Suzanne Vermeer

Het strandhuis

A.W. Bruna Uitgevers

1

Teresa Maas hangt achter haar bureau op de redactie van *Het Nieuwsblad van Midden-Nederland*. Haar elleboog steunt op het werkblad en haar linkerwang op de kom van haar hand. Met een schuin hoofd kijkt ze ongeïnteresseerd naar het grote breedbeeldscherm dat midden op de redactie hangt. Een verslaggever van de NOS staat bij een onbewaakte spoorwegovergang waar recentelijk een dodelijk ongeluk is gebeurd en duwt zijn microfoon onder de neus van de topman van ProRail.

‘Onbewaakte overgangen zijn niet meer van deze tijd. Treinen worden steeds sneller en stiller en dat leidt tot steeds meer onveilige situaties. Daarom gaan we er topprioriteit aan geven om alle onbewaakte overgangen die we nog in Nederland hebben om te zetten in bewaakte overgangen. We hopen deze omvangrijke operatie eind 2019 klaar te hebben en rekenen op steun van provincies en gemeenten.’

Vanuit haar ooghoek ziet Teresa de deur van het kantoor van Vincent, haar hoofdredacteur, opengaan. Hij loert met samengeknepen ogen over de vrijwel lege redactie. Het gros van haar collega’s viert paasvakantie of is op pad voor een verhaal. Vlug neemt ze een actieve houding aan en begint als een bezetene op haar toetsenbord te rammelen. Willekeurige letters die geen enkele samenhang hebben vullen het witte scherm van het tekstverwerkingsprogramma. Ze duimt dat haar baas niet dichterbij komt en meekijkt over haar schouder zoals hij wel vaker doet. Zijn brilletje op die puntige neus, dat zuinige mondje met smalle lippen, die paar resterende dunne flossen grijs haar op zijn eivormige schedel: Teresa krijgt er de krie-

bels van. En dan zijn kleding. Dat eeuwige overhemd onder die spencer, de ribbroek, bruine leren loafers met pedante kwastjes. Om over zijn geur nog maar te zwijgen. Alsof hij te lang opgesloten heeft gezeten in een archief zonder ramen of ventilatieroosters. Van de zware aftershave en deodorant waarmee hij dat probeert te verbloemen wordt ze misselijk. Maar hij is en blijft haar baas, dus ze zal ermee moeten leven.

De vaste banen in de journalistiek liggen niet voor het oprapen en hoewel *Het Nieuwsblad van Midden-Nederland* niet in de buurt komt van de *NRC* of de *Volkscrant*, is het nou ook weer geen sufferdje. Een overstap maken naar televisiejournalistiek ziet ze niet zitten. Ze blijft liever achter de schermen, specifiek het scherm van haar eigen computer. Maar tien jaar regionaal nieuws is haar niet in de koude kleren gaan zitten. Ze merkt dat ze steeds meer op de automatische piloot draait als ze weer een stukje tikt over de zoveelste winkeldiefstal, het tigste brandje of de zoveelste protestactie. Het kost haar steeds meer moeite om nog een beetje creatief te zijn. Het komt uiteindelijk allemaal op hetzelfde neer. De meeste van haar artikelen zijn onderling uitwisselbaar. Ze mist de creativiteit in haar schrijven, de uitdaging, de spanning. Daarom werkt ze sinds een paar maanden in de avonduren aan een boek. Niet met de intentie om het uit te laten geven. Ze weet dat dat niet kan. Ook niet als ze bij hoog en bij laag volhoudt dat het fictie is, een thriller, ontsproten aan haar fantasie. Ze schrijft het boek voor zichzelf, zoals andere mensen een dagboek of een blog bijhouden. Soms steekt het dat ze het aan niemand kan laten lezen, zeker omdat ze weet dat het goed is. Een bestseller in de dop die de boekwinkel nooit zal bereiken. 'Wen er maar aan dat je nooit een Gemma Kastelijn wordt,' zegt ze regelmatig tegen zichzelf. Gemma is al jarenlang de bestverkopende thrillerauteur van Nederland. Ze is goed, maar zeker niet beter dan Teresa zelf. Teresa heeft al Gemma's boeken meerdere keren gelezen. Ze blinken niet uit in originaliteit, maar zijn wel spannend. Over een halfjaar verschijnt er weer een nieuw boek. Het zal onge-

twijfeld weer een bestseller worden en Gemma's gezicht zal dan, nog meer dan nu, continu voorbijkomen op televisie en in de bladen. Eerlijk gezegd kan ze die kop en al die interviews nu al niet meer zien. Net als haar werk voor de krant, komt het allemaal op hetzelfde neer, maar het is meer dan dat. Als Teresa heel eerlijk tegen zichzelf is moet ze toegeven dat ze stinkend jaloers is op Gemma. Op haar succes, haar geld, op haar talent om geëngageerde gesprekken met wildvreemden te voeren, op alles wat ze heeft en wat Teresa nooit ten deel zal vallen. Sommige mensen lijken voor het geluk geboren, terwijl anderen vanaf hun geboorte moeten vechten voor hun bestaan. Ploeteren en zwoegen om overeind te blijven en niet ten onder te gaan aan de harde werkelijkheid.

Eén keer is Teresa naar een signeersessie van Gemma in een boekhandel gegaan. Uit nieuwsgierigheid. Luisteren naar haar stem als ze voorleest uit eigen werk. Het is nooit tot een handtekening gekomen. Teresa had het niet op kunnen brengen om aan te sluiten in de lange rij fans die naast een handtekening natuurlijk ook een foto met hun favoriete auteur wilden. Van een afstandje had ze Gemma gadegeslagen, stiekem hopen dat ze haar pen liet vallen, haar beker thee omgooide als ze iets te enthousiast haar zwierige handtekening zette, of dat haar stem het begaf tijdens het voorlezen. Toen niets van dat alles gebeurde was ze maar naar huis gegaan. Terug naar haar eigen bescheiden flatje, waar ze zich behielp met een zeer minimalistische inrichting die door de meeste mensen niet bepaald als comfortabel bestempeld zou worden. De enkele keren dat ze mensen bij haar thuis uitnodigde, begonnen ze na een uur al te schuiven op de harde houten stoelen met ongemakkelijke rugleuningen die geen enkele steun gaven. Er was weleens een scharrel geweest die om een kussentje had gevraagd, maar die had ze moeten teleurstellen. De avond was op een fiasco uitgelopen. Toch was Teresa niet bereid om haar sterke overtuiging van 'Wie weinig heeft kan ook weinig verliezen' te herzien. Het gros van haar leven had ze naar de pijpen van anderen moeten

dansen en nu was het haar beurt. Aan het thuis dat ze voor zichzelf had gecreëerd, mocht niemand komen.

Plots beseft ze dat Vincent haar kant op komt en vlug klikt ze het tekstdocument met de brij aan onzinletters weg. Haar telefoon piept omdat er een appje binnenkomt. Ze grist hem van haar bureau en kijkt gretig naar het scherm. Haar gezicht betreft. Leest ze het goed?

‘Wat zit je nou te niksen, Maas? Daar betaal ik je toch niet voor.’

Verbitterde ouwe zak. Teresa houdt haar telefoon in de lucht. ‘Scoopje. Ik moet op pad.’

‘Waar gaat het over?’

‘Dat hoor je vanzelf. Ik ga eerst checken of de tip klopt.’

‘En jij bent de enige die getipt is?’

‘Als ik mijn bron mag geloven wel.’

‘Nou, wat sta je hier dan nog? Straks loopt het nieuws weg.’

Teresa pakt haar tas, trekt haar jas van de rugleuning van haar bureaustoel af en grist haar bijna lege flesje water mee. Ze loopt linea recta naar het kleine keukentje om het bij te vullen. Haar collega Janko staat bij de spoelbak en laat een teiltje met afwasmiddel vollopen. De hete damp slaat van het water. Teresa zet het teiltje aan de kant, houdt haar flesje onder de kraan en wast dan uitgebreid haar handen.

‘Joh, gek, dat water is gloeiend heet. Je brandt je handen.’

Janko wil een slinger aan de hendel geven, maar Teresa houdt hem tegen.

‘Prima temperatuurtje, niks meer aan doen.’

Ze zet het teiltje weer op zijn plek en Janko kijkt vol afschuw naar de vurig rode sporen die het hete water op haar huid heeft achtergelaten.

‘Ben jij van staal of zo? Dat moet toch hartstikke zeer doen!’

‘Welnee, watje.’

Teresa voelt het verschil niet tussen warm en koud. Ze voelt ook geen pijn. Meestal is dat een zegen.

2

Er hangt een waterig zonnetje als Teresa naar het Spanderswoud rijdt. Ze heeft haar kantooroutfit voor haar vertrek omgeruild voor de hardlooptkleding die ze altijd in haar auto heeft liggen. Ze parkeert op het Noordereinde, stopt haar lange blonde krullen onder een baseballcap en trekt de klep zo ver mogelijk naar beneden om haar gezicht te verbergen. Vervolgens steekt ze via de Spanderslaan door naar het wandelbos achter het landhuis. Over een slingerend pad dat langs een kronkelig riviertje loopt wandelt ze richting het oude scoutingterrein en na enkele kilometers bereikt ze het rood-witte afzetlint. Verderop, waar recent nog een oude loods stond, is er een enorme bedrijvigheid.

Ze hurkt achter een dikke boom en slaat het tafereel gaande. Mensen in witte pakken met slofjes om hun schoenen lopen via een witte tent de loods, of wat er nog van over is, in en uit. Hun gezichten zijn grotendeels verborgen achter paarse mondkappen, hun handen gehuld in paarse steriele handschoenen. Uit haar rugzakje haalt ze haar camera tevoorschijn en ze begint foto's te maken en een paar korte filmpjes. Het is lastig om goede plaatjes te schieten vanuit haar positie, maar het is beter dan niets – ze zal de eerste zijn die beelden heeft. Als ze voldoende materiaal heeft, vervangt ze haar SD-kaart door een ander, leeg exemplaar. De kaart waar de foto's en filmpjes op staan, stopt ze in haar bh. Het is haar een keer gebeurd dat haar foto's zijn afgenomen op een plaats delict en dat is een keer te veel. Langzaam komt ze omhoog uit haar gehurkte positie en kruipt nonchalant en zelfverzekerd onder het afzetlint door. Het duurt niet lang voordat ze wordt opgemerkt.

‘Hé, u mag hier niet komen. Hebt u de afzetting niet gezien?’ Een politieman komt op haar aflopen. Hij houdt zijn handen op zijn koppel, waar onder andere handboeien, een pepperspray en zijn dienstwapen aan hangen. Zwarte krullen piepen onder zijn donkerblauwe cap met geel politielogo uit. Net als de mensen van de technische recherche draagt hij hoesjes over zijn schoenen en latex handschoenen.

In plaats van om te draaien zet Teresa juist een extra stap in zijn richting, haar ogen gebiologeerd op de loods achter hem gericht.

‘Kom, wegwezen. We zijn hier bezig met sporenonderzoek en u vervuult de plaats delict.’

‘Plaats delict? Is er iets ergs gebeurd?’ houdt ze zich van de domme. ‘Is er... is er een moord gepleegd? Die mannen in witte pakken, dat is niet goed, hè? Die zie je ook altijd in van die detectiveseries. O mijn god.’ Theatraal slaat ze haar hand voor haar mond.

‘U loopt nu met me mee tot achter het afzetlint en dan wil ik uw legitimatie zien.’

De politieman komt verder op haar aflopen en drijft haar naar achteren. Gewillig laat ze zich meevoeren en neemt de rol van de naïeve voorbijganger aan.

‘Ik was gewoon aan het joggen, ik loop hier wel vaker.’ Ze steekt haar handen in de lucht om aan te geven dat ze het ook niet kan helpen, maar de politieman is niet onder de indruk. Hij legt zijn hand tegen haar onderrug en duwt haar richting de afzetting, waarna hij het rood-witte lint voor haar omhooghoudt zodat ze eronderdoor kan lopen. In plaats van zelf achter het lint te blijven te staan, volgt hij haar echter.

Teresa knikt met haar hoofd naar rechts en loopt vastberaden richting een partij hoge struiken. Ze verdwijnt erachter en het duurt niet lang voordat de politieman naast haar staat. Volledig uit het zicht van zijn collega’s. Teresa pakt zijn cap en zet hem achterstevoren op zijn hoofd. Haar eigen pet zet ze af. Haar haren vallen in een golvende weelderige massa over haar

schouders. Terwijl de agent een blonde streng om zijn vinger windt, legt ze haar hand in zijn nek en trekt hem naar zich toe totdat zijn lippen de hare bijna raken. Zo plotseling als ze hem vastpakt, laat ze hem ook weer los. Legt haar handen tegen zijn borst en duwt hem een stukje bij haar vandaan. Hij zucht.

‘Je weet dat ik niks voor niks doe, schatje. Als je meer wilt, dan moet je ook meer geven. Een appje alleen is niet genoeg. Dat is de deal.’

‘Heeft iemand je gezien?’

‘Nee, dat denk ik niet. Iedereen was nogal druk met zijn eigen zaakjes. Vertel eens, wat hebben jullie gevonden?’

‘Kom je vanavond langs?’

‘Dat is geen antwoord op mijn vraag. Je moet me eerst verdienen, Bas.’

‘Je maakt me helemaal gek, Teresa, weet je dat?’

‘Geef me de informatie die ik wil en ik maak je nog gekker.’

‘Vanavond?’

‘Vanavond.’

‘Oké.’ Hij kijkt schichtig om zich heen om zeker te weten dat hij veilig kan praten. ‘Je moet me opvoeren als anonieme bron en je mag me niet quoten.’

Teresa knikt instemmend en trekt een aantekeningblokje en een pen uit haar broekzak. ‘Vertel, wat hebben jullie gevonden?’

‘Je hebt die loods gezien, hè?’

‘Ja. Die staat toch op het oude scoutingterrein?’

‘Klopt. Het terrein is onlangs verkocht aan Natuurmonumenten. Na dat incident op het zomerkamp was die scoutingclub niet levensvatbaar meer.’

‘Wat was het ook alweer? Iets met een uit de hand gelopen ontgroening, toch?’

‘Ja, en door alle negatieve publiciteit liep het ledenaantal van de scoutingclub razendsnel terug, tot ze uiteindelijk niet meer levensvatbaar waren. Die plek is besmet. Natuurmonumenten wilde het terrein graag kopen omdat ze hier op het landgoed al het gros van de parkbossen, de tuinen en de bijbehorende

gebouwen onderhouden. Nu ze het scoutingterrein ook in hun bezit hebben, zijn ze begonnen om de loods af te breken.'

Hij zwijgt en even lijkt het erop dat hij uitverteld is. Teresa kijkt hem vragend aan. 'En?'

'Bij het verwijderen van de vloer zijn ze op botten gestuit.'

'Menselijke?'

'Dat lijkt er wel op. Ze zijn het skelet nu aan het veiligstellen.'

'Maar het is dus nog niet zeker of het om menselijke resten gaat?'

'Officieel niet, officieus durf ik te zeggen van wel.'

'Man of vrouw?'

'Weet ik niet. Dat zal hopelijk later duidelijk worden, als ze het skelet nader onderzoeken. De technische recherche is nu bezig.'

'De vloer waar de botresten onder zijn gevonden was van beton, neem ik aan?'

'Nee, van stoeptegels. Degene die het lichaam daar begraven heeft, heeft zonder al te veel moeite een paar meter aan tegels weg kunnen halen, een graf kunnen graven en er weer een keurig stoepje overheen kunnen leggen.'

'Dat is natuurlijk nog de vraag. Je weet niet hoe lang dat skelet daar al ligt. Misschien was het skelet er eerder dan het stoepje? Heeft iemand daar een lichaam begraven voordat die loods er stond?'

'Je bedoelt dat die loods en de stoeptegelvloer er later overheen zijn geplaatst door de scouting zonder dat ze wisten dat er wat onder lag?'

'Heel goed, Einstein. Dat zou toch kunnen, wat ik zeg? Ik neem aan dat jullie de leeftijd van de botten op de een of andere manier aardig nauwkeurig kunnen bepalen. Dan is de vraag: wat was er eerder, de loods of de botten?'

'Ik moet toegeven dat dat een interessante vraag is. Die zal ik zeker inbrengen in de teambespreking.'

'Je had hier zelf toch ook wel aan gedacht?'

'Ik zat zelf meer te denken in de richting van de eerste theorie die ik je heb verteld.'

‘Je moet echt eens wat doen aan die tunnelvisie van je, Bas. Maar ik weet het goed gemaakt. Laten we elkaar een beetje helpen.’

Hij gaat tegen haar aan staan en legt zijn handen op haar billen. ‘Ik wil jou heel graag helpen,’ fluistert hij in haar oor.

Ze duwt hem weg. ‘Niet op die manier. Ik bedoel het zakelijk. Jij vertelt mij alles over de zaak en dan denk ik met je mee zodat je af en toe wat slims kunt roepen in die teambesprekingen van je.’

‘Ben je me nou aan het beledigen? Denk je dat ik dom ben of zo?’

‘Nee, nee, zo bedoel ik het helemaal niet. Ik kan gewoon een frisse blik op de zaak werpen vanuit mijn expertise. Als we jouw visie en de mijne bundelen, dan kunnen daar mooie dingen uit ontstaan, denk je niet? Jij krijgt de credits op je werk en ik kan mijn baas weer een tijdje tevreden houden met een paar mooie artikelen.’

‘Als je het zo bedoelt...’

‘Zo bedoel ik het.’

‘Je vraagt me dus eigenlijk om ver buiten mijn boekje te gaan? Als iemand er ooit achter komt dan kan ik wel fluiten naar mijn baan.’

‘Kom op, Bas, wie waagt, die wint. Van mij zal niemand wat horen. Bronbescherming is heilig voor mij.’

‘En is er dan na dat zakelijke ook nog wat ruimte voor privé?’

‘Werk gaat voor het meisje, maar na het werk blijft het meisje misschien nog wel even hangen.’

‘Zie ik je vanavond?’

Ze knipoogt naar hem.

3

Teresa fietst met een sixpack bier achter op haar bagagedrager naar het huis van Bas, dat op zo'n twintig minuten fietsen van het hare ligt. Het is al 22.00 uur, veel later dan gepland. Ze heeft nog het nodige moeten uitzoeken en het schrijven van haar artikel ging moeizaam, maar het staat online en morgenochtend weten alle lezers van *Het Nieuwsblad van Midden-Nederland* dat er een lichaam is gevonden op het oude scoutingterrein van het Spanderswoud. Vanavond hoopt ze nog wat extra info los te peuteren uit Bas. Wat heeft de politie precies gevonden? En hebben ze al enig idee waarmee ze te maken hebben? Bas moet natuurlijk wel willen meewerken, maar misschien kan ze hem over de streep trekken door hem een blik te laten werpen op het sexy kanten lingersetje dat ze speciaal voor hem heeft aangetrokken. Bas is net als alle andere mannen die ze in haar leven heeft ontmoet: voorspelbaar en hitsiger dan gezond voor hem is. Ze kan er nog steeds niet bij dat mannen volledig hun verstand verliezen als hun kruis begint op te spelen. Kan zich er ook niks bij voorstellen, hoewel ze wel haar best heeft gedaan om het te begrijpen. Zich inleven in een ander vindt ze moeilijk, het is al ingewikkeld genoeg om zichzelf te snappen.

Als ze de Diependaalselaan verlaat en de bocht naar de Crocusstraat neemt, gaat haar telefoon. Ze hoeft niet te kijken om te weten dat het Bas is. Hij heeft al vijf keer gebeld om te vragen waar ze blijft. Misschien moet ze hem toch voorzichtig duidelijk maken dat zijn geslacht niet echt aantrekkelijk is. Eerst maar eens kijken hoe de avond verloopt. Haar telefoon rinkelt nog steeds als ze voor zijn huis in de remmen knijpt. Hij woont

aan het begin van de straat. Ze zet haar fiets aan de boom voor zijn huis vast, schakelt het hinderlijke geluid van haar telefoon uit, pakt het bier en belt aan. De groene voordeur gaat vrijwel meteen open, alsof hij erachter stond om haar op te wachten. Op zijn gezicht leest ze opluchting als ze langs hem heen naar binnen stapt.

‘Ik begon me al zorgen te maken,’ zegt hij, terwijl hij haar jas aanpakt en deze aan de houten staande kapstok hangt, die topzwaar is van de bomber- en trainingsjacks.

‘Heb je al je vrienden ook uitgenodigd?’ vraagt ze, met haar hand langs de jassen strijkend. ‘Ik heb maar zes biertjes bij me.’ Ze geeft hem het sixpack, dat nog steeds koel aanvoelt.

‘Ik heb iets met jassen. Allemaal van mij.’ Ze ziet dat hij lichtjes bloost.

‘Ach, ieder zijn afwijking,’ zegt ze grinnikend.

‘Wat is jouw afwijking?’

‘Dat wil je niet weten.’

‘Toch wel.’

‘Misschien vertel ik je dat nog weleens.’

Ze loopt langs hem heen over het beukenhouten laminaat naar de bescheiden woon- annex eetkamer en ploft neer op de donkerbruine chesterfield die veel te pompeus is voor de ruimte. Ze schopt haar teenslippers uit en laat haar voeten wegzinken in het zachte camelkleurige kleed dat voor de bank ligt. Daarna klopt ze uitnodigend met haar hand op de plek naast zich.

‘Even het bier koud zetten.’

Hij loopt door naar de Smeg-koelkast die naast het vanillekleurige keukenblokje staat. Mannen en hun obsessie voor koud bier. Zelf maakt het haar geen bal uit. Koud, lauw, warm, in haar ogen blijft het bier en smaakt het allemaal hetzelfde. Een glimp in de koelkast laat zien dat de inhoud niet veel verschilt van de hare. Wat kant-en-klaarmaaltijden, een pak melk, bier en wijn. Ook bij hem ontbreekt de koffiemelk. Net als zij drinkt hij zijn koffie zwart. Het huis van Bas is iets groter dan het hare. Hij heeft twee slaapkamers, zij maar één. Toch voelt haar eigen

appartement op de Larenseweg ruimer aan. Dat komt door de lichtinval. De grote ramen en het licht dat erdoor komt waren de voornaamste reden om het appartement tien jaar geleden te kopen. Teresa houdt niet van de duisternis. In haar hoofd is het al zo vaak donker dat het om haar heen licht moet zijn. Het lampje naast haar bed brandt ook 's nachts en haar huis is overwegend wit. De muren, de meubels, het beddengoed. Wit en puur, in staat om de lichtinval maximaal te reflecteren. Slapen doet ze altijd alleen. In haar eenpersoonsbed. 's Nachts, als ze op haar kwetsbaarst is, duldt ze niemand naast zich.

Bas komt met twee opengemaakte bierflesjes naar haar toe lopen. 'Wil je er een glas bij?'

'Nee hoor. Ik dronk als baby al uit de fles en dat bevalt me nog steeds prima.' Ze tikt haar flesje tegen dat van Bas. 'Cheers.'

Ze tuit haar lippen en duwt de flessenhals ertegenaan. Neemt een paar slokken en onderdrukt een boer. Bas drinkt gulzig en er ontsnapt een tevreden zucht uit zijn mond. Ze kan de bierwalm ruiken.

'Mijn leven is compleet. Een koud biertje en een mooie meid naast me op de bank. Wat wil een man nog meer?'

'Poeh, dat klinkt wel heel erg cliché.'

Bas trommelt met zijn vingers op zijn knie. De sfeer is een beetje ongemakkelijk en ze trekt met haar wijsvinger een spoor van zijn knie naar zijn bovenbeen om hem een beetje in de stemming te brengen. Misschien dat dat hem wat loslippiger zal maken. Hij laat de arm die hij seminonchalant op de rugleuning van de bank heeft liggen zakken tot hij om haar schouder ligt en trekt haar tegen zich aan. Zijn vingers kroelen door haar volle krullen en masseren voorzichtig haar hoofdhuid. Ze kreunt zachtjes. Zijn gezicht komt dichterbij het hare en ze denkt dat ze zijn lippen voelt op haar wang. Abrupt trekt ze zich terug.

'Eerst het werk, dan het meisje,' helpt ze hem herinneren.

'Laten we het omdraaien,' stelt hij voor. 'Ik kan veel beter nadenken als ik niet meer word afgeleid door, eh...'

'Deze jongen?' Plagend laat ze haar hand boven zijn kruis

zweven. Hij drukt zijn heupen omhoog en slaakt een gefrustreerde kreet als ze haar hand weghaalt.

‘Kom nou, Teresa, je maakt me helemaal gek.’

Als hij zich over haar heen buigt, wurmt ze zich behendig onder hem vandaan en loopt naar de matgelakte eiken eettafel met industrieel onderstel. ‘Heb je een schrijfblok en een pen?’

‘Je meent het serieus, hè?’

‘Zie ik eruit alsof ik een grap maak?’

Hij zucht en staat op. Loopt naar het dressoir en trekt een smalle la open. Rommelt wat en komt dan aanzetten met een stapel witte A4'tjes en een *Frozen*-etui. ‘Van mijn nichtje. Als het goed is zit er ook een gewoon potlood in.’

‘Ik wist niet dat jij een nichtje had.’

‘Ja. Ze heet Melanie en is drie jaar oud. Leuk kind.’

‘Zus of broer?’

‘Oudere zus.’

‘Hou je van kinderen?’

‘Ik zou wel graag vader willen worden. Niet meteen, hoor, maar over een paar jaar of zo. En jij?’

‘Ik? Moeder? Ik moet er niet aan denken om een kind in deze wereld te laten opgroeien. Zoveel ellende, zoveel geweld. Heb jij dat niet? Jij komt in je werk toch ook regelmatig in aanraking met de slechtheid van de mens.’

‘Klopt, en je hebt ook gelijk, er is een hoop ellende op de wereld, maar ik probeer me daar toch niet volledig door te laten meeslepen. Er gebeuren ook een boel mooie dingen. Je kunt je kind niet beschermen tegen al het kwaad op de wereld, maar je kunt hem of haar wel zo veel mogelijk moois laten zien, normen en waarden bijbrengen et cetera. Voor mij zou een kind echt een verrijking van mijn leven zijn.’

‘Nu nog een vrouw vinden die er ook zo over denkt.’ Teresa knipoogt naar Bas en hij kijkt haar zo lang aan dat het ongemakkelijk wordt. Ze voelt zich verplicht om zijn verwachtingen wat te temperen. ‘Ik ben niet echt het type voor een vaste relatie. Enkelvoud is meer mijn ding.’

De twinkeling in zijn ogen dooft een beetje.

‘Maar wie weet...’ laat ze het in het midden om hem niet meteen te laten afhaken. Ze heeft hem nog een tijdje nodig.

Na enkele pijnlijke seconden opent ze het etui en haalt er een potlood met een stompe punt uit. ‘Aan het werk dan maar?’ Ze heft haar bierflesje als een aanmoedigende proost en neemt een slok. Hij gaat tegenover haar zitten.

‘Ik heb het in de teambespreking geroepen, dat idee van jou dat de botten al stammen uit de tijd voordat de loods er stond.’

‘En? Hoe waren de reacties?’

‘Het is niet heel waarschijnlijk. Het graf is niet heel diep. Bij het bouwen van die loods zouden die botten hoogstwaarschijnlijk ontdekt zijn. Aangezien dat niet gebeurd is, lijkt het logischer dat de loods er al stond toen het lichaam daar begraven werd. De theorie die we oorspronkelijk hadden blijft dus overeind totdat het tegendeel bewezen is.’

‘En ik neem aan dat jullie nog niet weten wie het slachtoffer is?’

‘Inderdaad.’

‘Weten jullie al wel of het een man is of een vrouw?’

‘Een man, aan het bekken te zien.’

Teresa knikt en maakt wat aantekeningen. ‘Ik neem aan dat de leeftijd van de botten wordt onderzocht?’

‘Absoluut. Leeftijd is een van de indicatoren die we nodig hebben voor een identificatie.’

‘En zijn er ook gebitsresten gevonden?’

‘Ja. Het gebit is nog bijna volledig intact en in een paar kiezen zitten amalgaamvullingen.’

‘Die lelijke zilverkleurige?’

Bas knikt en Teresa pakt haar telefoon. Ze googelt wat en vindt al snel haar antwoord.

‘Amalgaam wordt sinds 1830 gebruikt als vulmateriaal, tegenwoordig wordt meestal composiet gebruikt omdat amalgaam kwikhoudend is. Composietvullingen werden in 1962 geïntroduceerd. Wanneer is die loods precies gebouwd, weet je dat?’

‘1979.’

‘Oké. In die zin zou het dus nog steeds kunnen dat het lichaam daar al lange tijd ligt. Grof gezegd zou het er ergens tussen 1830 en 1962 begraven kunnen zijn, als we het materiaal van de gebitsvullingen als leidraad nemen.’

‘Slim geconcludeerd, maar niet per se waar. Amalgaam wordt nog steeds gebruikt door tandartsen. Het is de goedkoopste manier van vullen en een interessante keus voor mensen die het niet zo breed hebben. Onze onbekende dode zou dus ook heel goed iemand kunnen zijn uit een sociaal lagere klasse die geen geld had voor composietvullingen. Dat betekent ook dat hij er helemaal nog niet zo lang begraven hoeft te liggen.’

‘Oké, laten we dan doorgaan op theorie 1. Het slachtoffer is begraven nadat de loods gebouwd is. Dat kan dan zijn in de tijd dat de scouting daar actief was óf nadat de scouting daar de boel had opgedoekt en het terrein niet meer actief werd gebruikt.’

Bas knikt instemmend.

‘Gaan jullie uit van een natuurlijke doodsoorzaak of van een misdrijf?’

‘Gezien de plek waar het lichaam begraven is, is een misdrijf zeer aannemelijk. Bij een natuurlijke dood kiezen mensen toch meestal voor de oven of een reguliere begraafplaats.’ Bas grinnikt.

‘Misschien had hij mooie herinneringen aan zijn tijd bij de scouting en was het zijn laatste wens om daar begraven te worden,’ zegt Teresa en ze grinnikt terug. Bas glimlacht mee.

‘We gaan dus uit van moord?’

Bas neemt een slok bier voordat hij antwoord geeft. ‘Kan net zo goed doodslag zijn. Het onderzoek naar de botten werpt hopelijk wat licht op de doodsoorzaak.’

‘En hebben jullie verder nog iets gevonden op het terrein? Iets wat duidelijkheid kan verschaffen over de identiteit van het slachtoffer?’

Bas aarzelt en schuift ongemakkelijk heen en weer op zijn

stoel. ‘Daar kan ik eigenlijk niets over zeggen. Als dat in de media verschijnt, dan is meteen duidelijk dat er iemand gelekt heeft en volgt er een intern onderzoek.’

‘Maar jullie hebben dus iets gevonden?’

‘Daar kan ik ontkennend noch bevestigend op antwoorden,’ zegt hij terwijl zijn hoofd ja knikt.

‘Zeg, neem jij eigenlijk weleens een dossier mee naar huis?’ vraagt ze hem met haar onschuldigste gezicht.

Bas is even van zijn à propos. Eh... ja. Hoezo?’

‘Stel nou, hè, jij zit met een dossier aan deze tafel. Een toegevoegde politie-inspecteur die 24/7 met zijn werk bezig is en probeert zaken op te lossen. Dan gaat de bel. Je klapt het dossier dicht en laat het op tafel liggen. Je doet open. Het is die leuke vrouw met wie je zo af en toe een *fling* hebt. Je laat haar binnen, jullie drinken een drankje en zoenen wat. Jullie nemen nog een drankje en het wordt steeds gezelliger. Je bent helemaal vergeten dat het dossier nog steeds op tafel ligt en je denkt er niet aan het op te bergen. Dan ga je naar de wc...’ Teresa kijkt Bas verwachtingsvol aan.

‘Teresa...’

‘Ach, kom op, Bas, als er ooit iemand achter komt dan krijg je hooguit een berisping. Ja baas, dat was heel slordig, zal nooit meer gebeuren enzovoorts.’

‘Er komt sowieso iemand achter als jij informatie publiceert die strikt vertrouwelijk is. Onze kopieerapparaten werken met pasjes, alles wordt geregistreerd, dus ze hoeven alleen maar uit te lezen wie een kopie van het dossier heeft gemaakt.’

‘Je zult vast niet de enige zijn die dat gedaan heeft. Gewoon blijven ontkennen tot het echt niet meer gaat en anders vertellen dat je zo afgeleid was door mijn schoonheid dat je even wat onachtzaam was. Iedere man zal dat begrijpen.’

‘Mijn baas is een vrouw.’

‘O ja, dat detail was me even ontschoten. En wat nou als ik beloof dat ik het niet publiceer? Voorlopig althans. Dat ik het gewoon bekijk ter achtergrondinformatie.’

‘Mijn ervaring is dat journalisten niet te vertrouwen zijn als ze een scoop ruiken.’

‘Hé, we hebben een erecode, hoor. Dat heet “off the record”: niet bestemd voor publicatie totdat er groen licht is gegeven. Bovendien, geef me één voorbeeld waarbij ik me niet aan mijn afspraken heb gehouden.’ Het bleef stil. ‘Niemand weet dat wij elkaar af en toe spreken en weleens een drankje doen, Bas. Ik heb het aan niemand verteld. Ik wil dat dossier gewoon zien ter achtergrond, op vertrouwelijke basis. Niets meer dan dat.’

‘Wat heb je eraan om het te zien als je er niet uit kunt publiceren?’

‘Heel veel. Simpelweg het verkrijgen van zo veel mogelijk achtergrondinformatie geeft mij al een enorme voorsprong op mijn collega’s bij andere media, laat staan als ik op de hoogte ben van de bevindingen die jullie doen. Op het moment dat andere journalisten zich gaan inlezen en eens wat vragen gaan stellen, heb ik al gepubliceerd. In mijn vak telt alleen de eerste plaats. Ik ben net als jij afhankelijk van mijn werk en er is veel concurrentie van jonge guppy’s die net van de School voor Journalistiek af komen rollen. Goedkope krachten, grote beken, en mijn baas heeft een enorm zwak voor ze.’

‘Staat je baan op de tocht?’

‘Niet meteen van vandaag op morgen, maar er komt weer een flinke bezuinigingsronde aan. Het is niet uitgesloten dat uiteindelijk ook mijn kop gaat rollen en dat ik word vervangen door een goedkopere kracht.’

‘Maar je vindt toch zeker zo een nieuwe baan?’

Teresa grinnikt. ‘Bij de politie zijn misschien tekorten, maar in mijn vak liggen de banen echt niet voor het oprapen. Ik moet dus blijven presteren op de toppen van mijn kunnen om binnenboord te blijven. Deze zaak zou me erg helpen...’ Ze slaat haar ogen neer en laat haar schouders zakken. Dan haalt ze diep adem. ‘Maar goed, laten we het daar niet over hebben. Als jij terug bent van de wc dan gooien we alle spullen aan de kant en dan zien we wel waar we uitkomen.’

Als zij Bas was, dan zou ze zeggen dat ze de pot op kon. Maar zij is Bas niet. Bas wil iets van haar en hij weet dat hij dat niet zomaar krijgt. Gespannen wacht ze zijn reactie af. Ze pakt een flinke lok haar en gooit deze over haar schouder, streelt er met haar hand overheen. Zorgt dat haar shirt met wijde hals haar linkerschouder zo ver ontbloot dat haar met kant afgezette bh-bandje te zien is.

Bas staat op en loopt naar het dressoir. Deze keer trekt hij een kastje open en pakt er een blauwe dossiermap uit. Hij legt hem zonder haar aan te kijken midden op tafel neer. 'Ik trek me even terug op het toilet, volgens mij heb ik iets verkeerd gegeten. Kan wel even duren.'

Hij draait zich om en verlaat de kamer, Teresa alleen achterlatend met het dossier.

Gespannen trekt ze de map naar zich toe en opent hem. De map bevat wat handgeschreven aantekeningen, maar vooral veel foto's. Het begint met een totaalplaatje van het hele skelet. De benige handen houden iets vast. Het is gedeeltelijk vergaan, vuil en het lijkt van stof. Wat het precies is, valt uit deze foto niet op te maken. Ze fronst even. Misschien dat de detailfoto's meer duidelijkheid geven. Ze slaat de pagina om en stuit op de van dichtbij gefotografeerde schedel. Bot zonder ziel, bot zonder huid, bot door de tand des tijds ontdaan van zijn persoonlijkheid en gezicht. Het heeft niets menselijks. Toch is het ooit een levend wezen geweest. Het gebit is op twee kiezen en een hoektand na intact. Ze pakt de volgende foto, waar de achterkant van de schedel op staat. Met een rode pijl is een beschadiging aangegeven en eromheen is een donkere verkleuring op het bot te zien. *Breuk door klap*, staat bij de rode pijl. *Stomp voorwerp?* is erbij gekrabbeld met zwarte pen. *Dood door hersenletsel???* staat eronder. Teresa pakt de volgende foto. Een close-up van het strottenhoofd en het tongbeen. Bij beide zijn beschadigingen omcirkeld met rood. Zowel in het strottenhoofd als in het tongbeen zit een duidelijke breuk. *Verwuring?* is de vraagstelling in zwarte letters.

Teresa legt de foto's neer en staart voor zich uit. In de gang hoort ze Bas het toilet doortrekken. Haar tijd alleen met het dossier zit er bijna op en vluchtig bladert ze door de overige foto's van het skelet. Op het eerste gezicht geen interessante dingen meer. Na de laatste foto zit een geel tabblad. Er staat niets op geschreven, maar als Teresa erachter kijkt, ziet ze dat dit is waar ze naar op zoek was. Overige bewijsstukken en voorwerpen die op en rond de plaats delict zijn gevonden. Op de eerste foto staat een bewijszakje waar een door corrosie aangetaste sleutel in zit. Er loopt een rilling over haar rug. Is het een huissleutel? Of kan het iets anders zijn? Ze kan het niet goed zien, maar de politie zal daar ongetwijfeld onderzoek naar doen. Ze kijkt nog een keer goed en concentreert zich dan op de andere foto. Het is een uitvergroting van een halfvergaan knuffelbeest, het voorwerp dat het skelet in zijn handen hield. Een lang hangend oor dat zichtbaar is aan de rechterkant van de aangevreten kop zegt dat het om een konijn gaat. De oorspronkelijke kleur van de knuffel valt op de foto niet te zien. Verwijst de knuffel de theorie dat het skelet misschien ouder is dan de voormalige scoutingloods naar het rijk der fabelen? Hoe lang bestaan knuffeldieren eigenlijk al? Ze googelt naar de geschiedenis van de knuffel en ziet dat er verhalen gaan dat ze in de middeleeuwen al gebruikt werden in toneelstukken ter vervanging van echte dieren. Het zou dus nog steeds kunnen dat het lichaam een aantal decennia in het Spanderswoud heeft gelegen en dat het stamt uit een tijd waarin er nog geen scoutingactiviteiten op het terrein waren. Het enige wat haar theorie op dit moment in de weg zit, is de diepte van het graf, of de relatieve ondiepte ervan.

Ze sluit het dossier en legt het terug op de plek waar Bas het heeft achtergelaten, en kucht dan luidruchtig zodat hij weet dat ze klaar is. Meteen zwaait de deur open. Zijn ogen gaan naar het dossier dat op tafel ligt alsof het nooit is aangeraakt door vreemde handen en op zijn gezicht ziet Teresa vertwijfeling en spijt. Hij kijkt haar nauwelijks aan als hij het dossier van tafel

grist en weer opbergt in de kast. Als hij zich weer naar haar omdraait, maakt ze een gebaar van een draaiend sleuteltje voor haar gesloten mond.

‘Je kunt me vertrouwen, Bas. Echt waar,’ voegt ze eraan toe, en hij lijkt een beetje te ontspannen.

Ze staat op, loopt naar hem toe en kijkt hem diep in zijn ogen. Bas slaat zijn armen om haar heen, houdt haar vast en duwt zijn lichaam tegen haar aan. Ze blijven zo staan totdat ze zijn lippen in haar nek voelt. Als hij haar lippen wil zoenen, duwt ze hem zachtjes weg, pakt zijn hand en trekt hem mee naar het kleed voor de bank. Ze duwt hem naar beneden en hij gaat liggen. Verlangend steekt hij zijn armen naar haar uit en zijn ogen smeken haar om boven op hem te komen liggen. Ze maakt een schijnbeweging en gaat dan op haar zij naast hem liggen, haar rug naar hem toe. Bas zucht en kreunt wanhopig. Gaat ook op zijn zij liggen en duwt zijn kruis tegen haar billen. Lepeltje-lepeltje blijven ze even liggen, tot zijn hand haar schouder begint te strelen en het sexy bh-bandje even aanraakt. Zijn verlangen drukt dwingend tegen haar billen. Zijn hand zakt verder af en verdwijnt onder haar T-shirt. In een reflex spannen haar buikspieren zich en ze pakt zijn hand en brengt deze naar haar gezicht. Ze drukt er een kus op en legt zijn hand dan op haar buik. De stof van haar shirt blokkeert het contact van blote huid op huid. Haar eigen hand legt ze stevig op de zijne om hem daar te houden. Ze voelt de spanning in zijn lijf verder toenemen, zijn hijgende ademhaling achter in haar nek. Hij kan zich nauwelijks meer beheersen en ze weet dat ze het niet langer uit kan stellen. Ze draait zich naar hem om tot hun voorhoofden elkaar bijna raken. Ze legt haar vinger op zijn lippen om te voorkomen dat hij haar zoent.

‘Geloof jij in de theorie van uitgesteld verlangen, Bas?’ fluistert ze. ‘Dat dingen steeds lekkerder worden als je ze net buiten bereik houdt? En als het dan eenmaal zover is... dan weet je niet wat je meemaakt. Dat gevoel wil ik hebben. Verlangen, smachten, fantaseren, dromen. Als alternatief voorspel.’

‘Mijn verlangen is al genoeg op de proef gesteld en een voorspel heb ik niet nodig. Kom, Teresa, ik hou het niet meer.’

Zijn handen gaan naar de sluiting van haar broek, maar ze houdt hem tegen. ‘Vrouwen houden wel van voorspel, Bas, en dit zijn de regels van mijn voorspel. Ik wil dat het onvergetelijk wordt tussen ons en dat ik niet zomaar iemand ben voor je. Een van de velen op je lijstje, die je je een paar jaar later niet eens meer herinnert.’

‘Geloof me, ik zal jou nooit vergeten. Ik heb nog nooit iemand ontmoet zoals jij.’

‘Heb je weleens voor een etalage gestaan, Bas, waar iets lag wat je heel graag wilde hebben, maar wat je niet kon betalen?’

‘Ja, natuurlijk. Wie niet?’

‘Noem eens een voorbeeld?’

‘Een heel mooi horloge.’

‘En heb je dat uiteindelijk gekregen?’

‘Ja.’

‘Hoe dan?’

‘Door te sparen.’

‘En hoe voelde het toen je dat horloge voor het eerst om je pols deed?’

‘Fantastisch, omdat ik er zo naar had uitgekeken en zo mijn best voor had gedaan.’

‘Hoe lang bleef dat horloge bijzonder voor je?’

‘Het is nog steeds bijzonder voor me. Het is helaas gestolen in de sportschool, maar dat speciale gevoel kan ik nog steeds oproepen.’

‘Dat bedoel ik. Dat is nou precies wat ik je duidelijk probeer te maken. Ik ben dat horloge en om me te krijgen moet je sparen. Kijken en niet aankomen totdat je genoeg hebt verzameld. Zoals vanavond met dat dossier, dat was een mooie duit in de spaarpot, maar je hebt nog niet genoeg gespaard.’ Ze knipoogt naar hem, geeft hem een zoen op zijn voorhoofd. Ze hangt half over hem heen en haar krullen kriebelen in zijn gezicht. Dan staat ze op.

‘Laat je me hier nou echt zo achter?’ kreunt hij.

‘Welterusten, mooie Bas. Hopelijk tot snel.’

‘Blijf dan in elk geval slapen.’

‘Nee, ik moet nog verder werken aan een artikel. Strakke deadline, wordt nachtwerk.’

Bas vouwt zijn handen achter zijn hoofd en kijkt. Het verlangen in zijn ogen is nog niet gedoofd.

‘Wanneer zie ik je weer?’

‘Ik bel je wel. Of bel mij als je nieuws hebt over de zaak. Nieuwe foto’s, nieuwe inzichten. Je zult er geen spijt van krijgen dat we partners in crime zijn geworden. Denk aan je spaarpot.’

‘Maar...’ Hij wil overeind komen, maar ze houdt hem tegen.

‘Ik kom er zelf wel uit.’

Ze pakt haar tas en blaast een handkus naar hem toe voordat ze achter de deur verdwijnt.

Nog geen uur later zit ze met natte haren van het douchen achter haar oude schoolbureautje dat dienstdoet als werktafel, eet-tafel, leestafel; waar gebruikt ze het eigenlijk niet voor? Ze pakt haar laptop en opent haar mailbox. Met een geoefend oog scant ze de berichten op onderwerp, het gros verbant ze meteen naar de prullenbak zonder ze te openen. Een aantal berichten moet worden beantwoord en dat doet ze snel en effectief, waarna ze zowel de binnengekomen als verzonden berichten naar de daarvoor bedoelde archiefmappen sleept. Ze houdt van netjes en opgeruimd.

Uiteindelijk blijft er slechts één enkel mailtje over, met het mysterieuze onderwerp ‘Guess who’s back’. Ze opent het en staart naar de tekst die haar vanaf het scherm toeschreeuwt.

Ik heb jou gevonden, nu jij mij nog. xxx S.

Het kan niet. Het is onmogelijk. En toch staat het er. Het bericht heeft een bijlage: een videoclip van Timmy T die ‘One More Try’ zingt. Het was zijn favoriete nummer en herinne-

ringen aan het verleden overspoelen haar. Herinneringen aan iemand die onmogelijk gemild kan hebben, omdat hij dood is. Maar het bericht doet anders geloven.

Met een klap slaat ze haar laptop dicht. Ze loopt naar het raam en staart naar buiten. Het duurt een paar seconden voor haar ogen aan het donker zijn gewend en dan ziet ze een man staan. Hij zwaait naar haar. Haar hart slaat over en ze zoekt steun bij de vensterbank om niet te vallen. Dan ziet ze dat het de buurman is, die voor het slapengaan de hond nog even uitlaat. Ze zwaait flauwtjes terug en sluit het gordijn. Draait zich om en begint rondjes te lopen door haar kamer, neurotisch als een dier in gevangenschap.